385R2220

3. 8. 85 *EUROOPAN YHTEISÖJEN VIRALLINEN LEHTI* N:o L 205/5

KOMISSION ASETUS (ETY) N:o 2220/85,

annettu 22 päivänä heinäkuuta 1985,

maataloustuotteiden vakuusjärjestelmän soveltamista koskevien yhteisten yksityiskohtaisten sääntöjen vahvistamisesta

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan talousyhteisön perustamissopimuksen,

ottaa huomioon vilja-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 29 päivänä lokakuuta 1975 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2727/75(1), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (ETY) N:o 1018/84(2), ja erityisesti sen 7 artiklan 5 kohdan, 8 artiklan 4 kohdan, 12 artiklan 2 kohdan, 15 artiklan 3 ja 5 kohdan ja 16 artiklan 6 kohdan, ja maataloustuotteiden yhteisestä markkinajärjestelystä annettujen muiden asetusten vastaavat säännökset, sekä muiden yhteistä markkinajärjestelyä koskevien asetusten säännökset, joissa säädetään vakuudesta niiden soveltamiseksi käytännössä,

ottaa huomioon ananassäilykkeiden tuotantotukijärjestelmän käyttöön ottamisesta 14 päivänä maaliskuuta 1977 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 525/77(3), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (ETY) N:o 1699/85(4), ja erityisesti sen 8 artiklan,

ottaa huomioon maito- ja maitotuotealan yhteisvastuumaksusta ja markkinoiden laajentamiseen tarkoitetuista toimenpiteistä 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1079/77(5), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (ETY) N:o 1302/85(6), ja erityisesti sen 3 artiklan,

ottaa huomioon puuvillan tukijärjestelmän yleisistä säännöistä 27 päivänä heinäkuuta 1981 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2169/81(7), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (ETY) N:o 1462/84(8), ja erityisesti sen 5 artiklan 3 kohdan,

ottaa huomioon herneitä ja härkäpapuja koskevista erityistoimenpiteistä 18 päivänä toukokuuta 1982 annetun neuvoston asetuksen (ETY) 1431/82(9), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (ETY) N:o 1485/85(10), ja erityisesti sen 3 artiklan 5 kohdan,

ottaa huomioon maatalousalaa koskevista valuutan tasausmaksuista 11 päivänä kesäkuuta 1985 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1677/85(11), ja erityisesti sen 12 artiklan,

sekä katsoo, että

lukuisat yhteisön maatalousasetusten säännökset edellyttävät vakuuden antamista maksettavaksi lankeavan määrän maksamisen varmistamiseksi, jos velvoitetta ei ole noudatettu; saatu kokemus on kuitenkin osoittanut, että tätä vaatimusta tulkitaan käytännössä hyvin eri tavoin; epäoikeudenmukaisten kilpailuolosuhteiden välttämiseksi tämä vaatimus olisi sen vuoksi määriteltävä perusteellisemmin,

olisi erityisesti määriteltävä vakuuden muoto,

monissa yhteisön maatalousasetuksissa säädetään annetun vakuuden siirtymisestä, jos velvoitetta on rikottu, tekemättä eroa rikkomuksista ensisijaisista ja toissijaisista tai alempiasteisista vaatimuksista; oikeudenmukaisen käsittelyn vuoksi olisi tehtävä ero ensisijaisen vaatimuksen rikkomisen ja toissijaisen tai alempiasteisen vaatimuksen rikkomisen seurauksista; hyväksyttävissä tapauksissa olisi erityisesti säädettävä, että ainostaan osa vakuudesta siirtyy, jos ensisijainen vaatimus on täytetty, mutta vaatimuksen täyttämiselle asetettu määräaika on lievästi ylitetty tai alempiasteista vaatimusta ei ole täytetty,

seurauksia velvoitteen laiminlyönnistä ei saa erotella sen perusteella, onko ennakkoa saatu vai ei; tämän vuoksi ennakoiden maksamisesta annettuihin vakuuksiin sovelletaan erityisiä sääntöjä,

vakuuden antamisesta vakuuden antajalle sekä toimivaltaisille viranomaisille aiheutuvat kulut saattavat olla kohtuuttomat siihen määrään nähden, jonka maksaminen varmistetaan antamalla vakuus, jos tämä määrä on tiettyä rajaa pienempi. Toimivaltaisilla viranomaisilla on siten oltava oikeus olla vaatimatta vakuutta tämän rajan alittavan määrän maksamisesta; lisäksi toimivaltaisilla viranomaisilla on oltava oikeus olla vaatimatta vakuutta, jos velvoitteiden noudattamisesta vastaavan ominaisuuden vuoksi tämä vaatimus olisi turha,

toimivaltaisilla viranomaisilla on oltava oikeus kieltää tai korvata tarjottu vakuus, jos ne eivät pidä sitä tyydyttävänä,

(1) EYVL N:o L 281, 1.11.1975, s. 1
(2) EYVL N:o L 107, 19.4.1984, s. 1
(3) EYVL N:o L 73, 21.3.1977, s. 46
(4) EYVL N:o L 163, 22.6.1985, s. 12
(5) EYVL N:o L 131, 26.5.1977, s. 6
(6) EYVL N:o L 137, 27.5.1985, s. 9
(7) EYVL N:o L 211, 31.7.1981, s. 2
(8) EYVL N:o L 142, 29.5.1984, s. 1
(9) EYVL N:o L 162, 12.6.1982, s. 28
(10) EYVL N:o L 151, 10.6.1985, s. 7
(11) EYVL N:o L 164, 24.6.1985, s. 6

vakuutetun määrän vapauttamista varten tarvittavien todisteiden esittämiselle olisi asetettava määräaika, jollei tätä ole tehty muussa yhteydessä,

olisi määritettävä liittyen edustavaan kurssiin, jota käytetään muunnettaessa ecuina ilmaistu vakuutettu määrä kansalliseksi valuutaksi, laskentayksikön arvosta ja yhteisessä maatalouspolitiikassa käytettävästä muuntokurssista 11 päivänä kesäkuuta 1985 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1676/85(1) 5 artiklassa tarkoitettu tapaus,

olisi laadittava menettelystä, jota noudatetaan välittömästi kun vakuus on ilmoitettu siirtyneeksi,

komission on pystyttävä seuraamaan vakuuksia koskevien säännösten täytäntöönpanoa,

tässä asetuksessa vahvistetaan yleisesti kaikilla aloilla ja kaikkiin tuotteisiin sovellettavat säännöt, jollei yhteisön erityisessä sääntelyssä toisin säädetä; kullekin alalle laadittua erityistä sääntelyä sovelletaan edelleen, kunnes se kumotaan tai muutetaan, ja

tässä asetuksessa säädetyt toimenpiteet ovat kyseisten hallintakomiteoiden lausunnon mukaiset,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

I OSASTO

Asetuksen soveltamisala

1 artikla

Tässä asetuksessa vahvistetaan annettavia vakuuksia koskevat säännökset joko jäljempänä lueteltujen asetusten nojalla tai täytäntöönpanoasetusten nojalla, jollei mainituissa asetuksissa toisin säädetä:

a) tiettyjen maataloustuotteiden yhteisestä markkinajärjestelystä annetut asetukset:

— asetus N:o 136/66/ETY (rasvat)(2),

— asetus (ETY) N:o 804/68 (maito ja maitotuotteet)(3),

— asetus (ETY) N:o 805/68 (naudanliha)(4),

— asetus (ETY) N:o 727/70 (raakatupakka)(5),

— asetus (ETY) N:o 2358/71 (siemenet)(6),

— asetus (ETY) N:o 1035/72 (hedelmät ja vihannekset)(7),

— asetus (ETY) N:o 2727/75 (viljat),

— asetus (ETY) N:o 2759/75 (sianliha)(8),

— asetus (ETY) N:o 2771/75 (kananmunat)(9),

— asetus (ETY) N:o 2777/75 (siipikarjan liha)(10),

— asetus (ETY) N:o 1418/76 (riisi) (11),

— asetus (ETY) N:o 516/77 (hedelmä-ja vihannesjalosteet)(12),

— asetus (ETY) N:o 1117/78 (kuivatut rehut)(13),

— asetus (ETY) N:o 337/79 (viini) (14),

— asetus (ETY) N:o 1837/80 (lampaan- ja vuohenliha)(15),

— asetus (ETY) N:o 1785/81 (sokeri)(16),

— asetus (ETY) N:o 3796/81 (kalastustuotteet)(17),

b) asetus (ETY) N:o 525/77 (ananassäilykkeet);

c) asetus (ETY) N:o 1079/77 (yhteisvastuumaksu);

d) asetus (ETY) N:o 2169/81 (puuvillan tukijärjestelmä);

e) asetus (ETY) N:o 1431/82 (herneitä, härkäpapuja ja makeita lupiineja koskevat erityistoimenpiteet);

f) asetus (ETY) N:o 1677/85 (maatalouden rahoitukseen liittyvät toimenpiteet).

2 artikla

Tätä asetusta ei sovelleta neuvoston direktiivin 79/623/ETY (18) 1 ja 10 artiklassa tarkoitettuihin tuonti- tai vientitullien maksamisen varmistamiseksi annettuihin vakuuksiin.

3 artikla

Tässä asetuksessa tarkoitetaan:

a) 'vakuudella' takuuta määrän maksamisesta tai siirtymisestä toimivaltaiselle viranomaiselle, jos määritettyä velvoitetta ei ole täytetty;

(1) EYVL N:o L 164, 24.6.1985, s. 1
(2) EYVL N:o 1172, 30.9.1966, s. 3025/66
(3) EYVL N:o 148, 28.6.1968, s. 13
(4) EYVL N:o L 148, 28.6.1968, s. 24
(5) EYVL N:o L 9, 28.4.1970, s. 1
(6) EYVL N:o L 246, 5.11.1971, s. 1
(7) EYVL N:o L 118, 20.5.1972, s. 1
(8) EYVL N:o L 282, 1.11.1975, s. 1
(9) EYVL N:o L 282, 1.11.1975, s. 49
(10) EYVL N:o L 282, 1.11.1975, s. 77
(11) EYVL N:o L 106, 25.6.1976, s. 1
(12) EYVL N:o L 73, 21.3.1977, s. 1
(13) EYVL N:o L 142, 30.5.1978, s. 2
(14) EYVL N:o L 54, 5.3.1979, s. 1
(15) EYVL N:o L 183, 16.7.1980, s. 1
(16) EYVL N:o L 177, 1.7.1981, s. 4
(17) EYVL N:o L 379, 31.12.1981, s. 1
(18) EYVL N:o L 179, 17.7.1979, s. 31

Tätä asetusta sovelletaan kaikissa tapauksissa, joissa 1 artiklassa tarkoitetuissa asetuksissa säädetään tätä määritelmää vastaavasta vakuudesta, käytetään ilmaisua 'vakuus' tai ei.

b) 'kokonaisvaltaisella vakuudella', toimivaltaiselle viranomaiselle annettua vakuutta useamman velvoitteen noudattamisesta;

c) 'velvoitteella' asetuksella annettua vaatimusta tai useita vaatimuksia toimen suorittamisesta tai suorittamatta jättämisestä;

d) 'toimivaltaisella viranomaisella' joko viranomaista, joka on toimivaltainen vastaanottamaan vakuuden tai viranomaista, joka on toimivaltainen päättämään vakuuden vapauttamisesta tai siirtymisestä ottaen huomioon sovellettavan sääntelyn.

II OSASTO

Vakuutta koskevat vaatimukset

4 artikla

Vakuuden on annettava henkilö, joka vastaa määrän maksamisesta tai se on annettava tämän henkilön lukuun, jos velvoitetta ei ole täytetty.

5 artikla

1 Toimivaltainen viranomainen voi olla vaatimatta vakuuden antamista, jos vakuutettu määrä on pienempi kuin 100 ecua.

2 Jos 1 kohtaa sovelletaan, asianosaisen on sitouduttava kirjallisesti maksamaan sitä määrää vastaava määrä, joka tältä olisi vaadittu, jos tämä olisi antanut vakuuden ja jos vakuus olisi sittemmin ilmoitettu kokonaan tai osittain siirtyneeksi.

3 Tämän asetuksen säännöksiä ei sovelleta niissä tapauksissa, joissa vakuus koskee tuonti-, vienti- tai ennakkovahvistustodistusta.

6 artikla

Toimivaltainen viranomainen voi olla vaatimatta vakuutta, jos velvoitteiden noudattamisesta vastaava on:

a) julkinen elin, joka harjoittaa julkisen viranomaisen toimintaa;

b) yksityinen elin, joka harjoittaa julkisen viranomaisen toimintaa valtion valvonnan alaisena.

7 artikla

1 Vakuus, jonka määrä on ilmaistu ecuina, muunnetaan kansalliseksi valuutaksi seuraavien edustavien vaihtokurssien perusteella:

a) ennakkoja koskevat vakuudet: sama kurssi kuin mitä on käytetty ennakon määrän laskemiseksi;

b) yhteisön tarjouskilpailussa tehtyjä tarjouksia koskevat vakuudet: tarjousten tekemiselle asetetun määräajan viimeisenä päivänä voimassa oleva kurssi.

c) muut vakuudet: vakuuden voimaantulopäivänä voimassa oleva kurssi.

2 Jos on annettu kokonaisvaltainen vakuus, erityiseen toimintoon sovellettava kurssi on sinä päivänä voimassa oleva kurssi, jona vakuuden olisi pitänyt tulla voimaan jos kokonaisvaltaista vakuuta ei olisi annettu.

III OSASTO

Vakuusmuodot

8 artikla

1 Vakuus voidaan antaa:

a) käteistalletuksena siten kuin 13 ja 14 artiklassa on määritelty ja/tai

b) takauksena siten kuin 16 artiklan 1 kohdassa on määritelty.

2 Toimivaltainen viranomainen voi sallia vakuuden antamisen:

a) kiinnityksenä

ja/tai

b) pankkitalletuksena

ja/tai

c) maksettaviksi erääntyvinä velkasaatavina julkiselta elimeltä tai rahastolta ja sillä edellytyksellä, että niiden etusijalla ei ole muita saatavia

ja/tai

d) kyseisessä jäsenvaltiossa siirrettävinä arvopapereina sillä edellytyksellä, että ne ovat valtion liikkeelle laskemia ja takaamia

ja/tai

e) kiinnitysluottoyhdistysten liikkeelle laskemina maksusitoumuksina, jotka on pörssinoteerattu ja joita myydään avoimilla markkinoilla sillä edellytyksellä, että niiden riskiluokitus on sama kuin valtion maksusitoumusten riskiluokitus.

3 Toimivaltaiset viranomaiset voivat asettaa 2 kohdassa tarkoitetun vakuuden hyväksymiselle lisäehtoja.

9 artikla

Toimivaltaisen viranomaisen on kieltäydyttävä hyväksymästä tai vaadittava korvaamaan tarjottu vakuus, jota se pitää soveltumattomana tai riittämättömänä tai joka ei kata riittävän pitkää ajanjaksoa.

10 artikla

1 a) Edellä 8 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisen kiinnitetyn omaisuuden tai 8 artiklan 2 kohdan d ja e alakohdassa tarkoitettujen arvopapereiden ja maksusitoumusten realisointiarvon on oltava vakuuden antamispäivänä vähintään 115 prosenttia vaaditun vakuuden arvosta.

b) Arvopapereiden ja maksusitoumusten realisointiarvo lasketaan viimeisimmän käytettävissä olevan kurssin perusteella.

c) Toimivaltainen viranomainen voi hyväksyä 8 artiklan 2 kohdan a, d ja e alakohdassa tarkoitetun vakuuden kaltaisen vakuuden ainoastaan jos tätä vakuutta tarjoava osapuoli sitoutuu kirjallisesti joko antamaan täydentävän vakuuden tai korvaamaan alkuperäisen vakuuden, jos omaisuuden, arvopapereiden tai maksusitoumusten realisointiarvo on ollut kolmen kuukauden ajan pienempi kuin 105 prosenttia vaaditun vakuuden arvosta. Kirjallinen sitoutuminen ei ole välttämätöntä, jos kansallisessa lainsäädännössä niin säädetään. Toimivaltaisen viranomaisen on tarkastettava säännöllisesti omaisuuden, arvopaperien ja maksusitoumusten arvo.

2 a) Toimivaltaisen viranomaisen on vahvistettava ottaen huomioon realisointikustannukset, 8 artiklan 2 kohdan a, d ja e alakohdassa tarkoitetun vakuuden realisointiarvo.

b) Vakuuden antajan on toimitettava toimivaltaisten viranomaisten pyynnöstä todisteet realisointiarvosta.

11 artikla

1 Vakuus voidaan korvata toisella vakuudella.

Korvaamisen edellytyksenä on kuitenkin toimivaltaisen viranomaisen suostumus seuraavissa tapauksissa:

a) jos vakuus on maksettu, mutta sitä ei ole vielä muutettu rahaksi

tai

b) jos korvaava vakuus on jokin 8 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuista vakuusmuodoista.

2 Kokonaisvaltainen vakuus voidaan korvata toisella kokonaisvaltaisella vakuudella sillä edellytyksellä, että uusi kokonaisvaltainen vakuus kattaa vähintään kyseisenä ajankohtana yhden tai useamman velvoitteen noudattamisen varmistamiseksi annetun alkuperäisen vakuuden osan.

12 artikla

Vakuus on annettava tai ilmaistava sen jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten jäsenvaltion valuuttana.

13 artikla

Jos käteistalletus suoritetaan pankkisiirtona, se voidaan katsoa vakuudeksi vasta kun toimivaltainen viranomainen on varmistunut määrän saamisesta käyttöönsä.

14 artikla

1 Shekki, jonka maksamisen sen jäsenvaltion tätä tehtävää varten hoitamaan hyväksymä rahoituslaitos on taannut, jonka toimivaltainen viranomainen on kyseessä, katsotaan käteistalletukseksi. Toimivaltainen viranomainen on velvollinen esittämään shekin maksettavaksi vasta kun takuuaika päättyy.

2 Muu kuin 1 kohdassa tarkoitettu shekki kelpaa vakuudeksi ainoastaan, jos toimivaltainen viranomainen varmistuu sen määrän saamisesta käyttöönsä.

3 Rahalaitoksen vaatimat kulut lankeavat vakuuden antajan maksettaviksi.

15 artikla

Korkoa ei makseta käteistalletuksena maksetun vakuuden antajalle.

16 artikla

1 Takaajan asuinpaikan tai sijoittautumispaikan on oltava yhteisössä ja jollei perustamissopimuksen palvelujen vapaata tarjoamista koskevista määräyksistä muuta johdu, sen jäsenvaltion, jossa vakuus annetaan, toimivaltaisen viranomaisen hyväksymä. Takaajan on sitouduttava toimittamalla kirjallinen vakuus.

2 Kirjallisessa vakuudessa on vähintään:

a) määritettävä tarkasti velvoite, tai jos on kyse kokonaisvaltaisesta vakuudesta, velvoitteen tai velvoitteiden muodot, joiden noudattaminen taataan maksamalla rahasumma;

b) ilmoitettava enimmäismäärä, johon takaaja sitoutuu;

c) määriteltävä tarkasti takaajan sitoutuminen yhdessä ja yhteisvastuullisesti velvoitteen noudattamisesta vastaavan henkilön kanssa maksamaan saatava summa 30 päivän kuluessa toimivaltaisen viranomaisen vaatimuksesta ja vakuuden rajoissa, jos vakuus siirtyy.

3 Toimivaltainen viranomainen voi hyväksyä takaajan toimittaman kirjallisen telekopion kirjalliseksi vakuudeksi. Tällöin sen on toteutettava asianmukaiset toimenpiteet telekopion alkuperän varmistamiseksi.

4 Jos kirjallinen kokonaisvaltainen vakuus on jo toimitettu, toimivaltaisen viranomaisen on määritettävä noudatettava menettely, jotta tämän kokonaisvaltaisen vakuuden osa tai se kokonaisuudessaan liitetään erityiseen velvoitteeseen.

17 artikla

Kun kokonaisvaltainen vakuus liitetään erityiseen velvoitteeseen, käytettävissä oleva jäljelle jäävä määrä on saatettava ajan tasalle.

IV OSASTO

Ennakot

18 artikla

Tämän osaston säännöksiä:

— sovelletaan kaikkiin tapauksiin, joissa erityisessä sääntelyssä säädetään, että määrä voidaan maksaa ennen kuin velvoite on täytetty.

— sovelletaan neuvoston asetuksen (ETY) N:o 565/80[1] mukaisesti suoritettuihin ennakkomaksuihin.

19 artikla

1 Vakuus vapautetaan jos:

a) oikeus ennakkomäärän saamiseen on vahvistettu

tai jos

b) ennakko on maksettu takaisin ja korotettu yhteisön erityisessä sääntelyssä säädetyllä prosentilla.

2 Kun ennakkomäärän saamista koskevan oikeutuksen todistamiselle asetettu määräaika ylitetään ilman oikeutuksesta esitettyä todistetta, toimivaltaisen viranomaisen on välittömästi sovellettava 29 artiklassa säädettyä menettelyä.

Jos yhteisön lainsäädännössä niin säädetään, tämä todiste voidaan kuitenkin esittää vielä tämän määräpäivän jälkeen vakuuden osittaista takaisinmaksua vastaan.

3 Jos yhteisön lainsäädännön ylivoimaista estettä koskevissa säännöksissä säädetään, että takaisinmaksu rajoittuu ennakkomäärään, sovelletaan seuraavia lisäehtoja:

a) ylivoimaisen esteen muodostavista olosuhteista on tiedotettava toimivaltaiselle viranomaiselle 30 päivän kuluessa päivästä, jona asianosainen on saanut tietoonsa olosuhteet, joiden perusteella voidaan todeta, että kyseessä on ylivoimainen este;

b) asianosaisen on maksettava ennakko tai sen osa takaisin 30 päivän kuluessa päivästä, jona toimivaltainen viranomainen on esittänyt takaisinmaksuvaatimuksen.

Jos a ja b alakohdissa tarkoitettuja edellytyksiä ei täytetä, takaisinmaksua koskevat ehdot ovat samat kuin, jos ylivoimaista estettä ei olisi ollut.

V OSASTO

Vapautetut vakuudet, muut kuin IV osastossa tarkoitetut siirtyneet vakuudet

20 artikla

1 Velvoitteeseen voi sisältyä ensisijaisia, toissijaisia tai alempiasteisia vaatimuksia.

2 Ensisijaisena vaatimuksena on kussakin asetuksessa asetettujen tavoitteiden toteuttamiseksi teon suorittaminen tai suorittamatta jättäminen.

3 Toissijaisena vaatimuksena on ensisijaisen vaatimuksen täyttämiselle asetetun määräajan noudattaminen.

4 Alempiasteinen vaatimus on muu asetuksessa säädetty vaatimus.

5 Tämän osaston säännöksiä ei sovelleta, jos yhteisön erityisessä sääntelyssä ei ole määritetty ensisijaista vaatimusta tai ensisijaisia vaatimuksia.

21 artikla

Kun tätä tarkoitusta varten säädetty todiste kaikkien ensisijaisten, toissijaisten tai alempiasteisten vaatimusten täyttämisestä on esitetty, vakuus vapautetaan.

22 artikla

1 Vakuus siirtyy kokonaisuudessaan sen määrän osalta, jota vastaavaa ensisijaista vaatimusta ei ole noudatettu.

2 Ensisijainen vaatimus katsotaan laiminlyödyksi, jos sitä koskevaa todistetta ei ole esitetty sen esittämiselle asetetussa määräajassa, lukuun ottamatta ylivoimaista estettä.

Jäljempänä 29 artiklassa säädettyä menettelyä siirtyneen määrän perimiseksi on noudatettava välittömästi.

3 Jos todiste ensisijaisen vaatimuksen tai ensisijaisten vaatimusten noudattamisesta esitetään 18 kuukauden kuluessa 2 kohdassa säädetystä määräajasta, 85 prosenttia siirtyneestä määrästä maksetaan takaisin.

Jos todiste ensisijaisen vaatimuksen tai ensisijaisten vaatimusten noudattamisesta esitetään 18 kuukauden kuluessa 2 kohdassa säädetystä määräajasta ja jos siihen liittyvää toissijaista vaatimusta ei ole täytetty, takaisin makset

[1] EYVL N:o L 62, 7.3.1980, s. 5

tava määrä on samansuuruinen kuin määrä, joka olisi vapautettu sovellettaessa 23 artiklan 2 kohtaa, vähennettynä 15 prosentilla kyseisen osan vakuutetusta määrästä.

4 Siirtynyttä määrää ei makseta takaisin, jos todiste ensisijaisen vaatimuksen tai ensisijaisten vaatimusten noudattamisesta esitetään 3 kohdassa tarkoitetun 18 kuukauden määräajan päättymisen jälkeen.

23 artikla

1 Jos tähän tarkoitukseen asetetussa määräajassa esitetään todiste ensisijaisen vaatimuksen tai ensisijaisten vaatimusten noudattamisesta ja jos toissijaista vaatimusta ei ole täytetty, osa vakuudesta vapautetaan ja jäljelle jäänyt määrä siirtyy. Jäljempänä 29 artiklassa säädettyä menettelyä määrän perimiseksi on noudatettava välittömästi.

2 Vakuuden osuus, joka vapautetaan, on samansuuruinen kuin vakuus, joka kattaa kyseisen osan vakuutetusta määrästä ja josta vähennetään:

a) 15 prosenttia;

b) — 10 prosenttia määrästä, joka jää jäljelle kun siitä on vähennetty 15 prosenttia päivää kohti:

  — jos enintään 40 päivän pituinen tai sitä lyhyempi määräaika on ylitetty,

  — jos vähintään 40 päivän pituista tai sitä lyhyempää määräaikaa ei ole noudatettu,

— viisi prosenttia määrästä, joka jää jäljelle kun siitä on vähennetty 15 prosenttia päivää kohti:

  — jos enintään 41–80 päivän pituinen määräaika on ylitetty,

  — jos vähintään 41–80 päivän pituista määräaikaa ei ole noudatettu,

— kaksi prosenttia määrästä, joka jää jäljelle, kun siitä on vähennetty 15 prosenttia päivää kohti:

  — jos enintään 81 päivän pituinen tai sitä pidempi määräaika on ylitetty,

  — jos vähintään 81 päivän pituista tai sitä pidempää määräaikaa ei ole noudatettu.

3 Tämän artiklan säännöksiä ei noudateta vienti-, tuonti- tai ennakkovahvistustodistuksia koskeviin määräaikoihin, eikä tuonti- ja vientimaksujen ja tarjouskilpailulla vientitukien vahvistamista koskeviin määräaikoihin.

24 artikla

1 Yhden tai useamman alempiasteisen vaatimuksen laiminlyömisen vuoksi 15 prosenttia vakuutetun määrän kyseisestä osasta siirtyy.

2 Jäljempänä 29 artiklassa säädettyä menettelyä siirretyn määrän perimiseksi on noudatettava välittömästi.

3 Tätä artiklaa ei sovelleta sovellettaessa 22 artiklan 3 kohtaa.

25 artikla

Jos esitetään todiste kaikkien ensisijaisten vaatimusten noudattamisesta, mutta jos samalla toissijaista ja alempiasteista vaatimusta ei ole noudatettu, 23 ja 24 artiklaa sovelletaan ja siirtynyt kokonaismäärä on samansuuruinen kuin 23 artiklaa soveltamalla saatu määrä, korotettuna 15 prosentilla määrästä, joka olisi vapautettu, jos kaikkia alempiasteisia vaatimuksia olisi noudatettu.

26 artikla

Siirtyneen määrän kokonaismäärä ei saa olla suurempi kuin 100 prosenttia vakuutetun määrän kyseisestä osasta.

27 artikla

1 Vakuus vapautetaan pyynnöstä osittain, jos tuotteen määrän osaa koskeva, tätä tarkoitusta varten säädetty todiste esitetään, sillä edellytyksellä, että tämä osa ei ole pienempi kuin asetuksessa, jossa vakuus vaaditaan, määritetty vähimmäismäärä.

Kun yhteisön erityisessä sääntelyssä ei säädetä vähimmäismäärästä, toimivaltainen viranomainen voi rajata vakuuden vapautettujen osien lukumäärän ja vahvistaa vähimmäismäärän kaikille tämänkaltaisille vapautuksille.

2 Ennen vakuuden tai sen osan vapauttamista toimivaltainen viranomainen voi vaatia kirjallisen vapauttamispyynnön toimittamista.

3 Jos vakuus kattaa 10 artiklan 1 kohdan mukaisesti enemmän kuin 100 prosenttia vakuutettavasta määrästä, 100 prosentin ylittävä määrä vapautetaan, kun jäljelle jäänyt määrä vapautetaan tai siirtyy lopullisesti.

28 artikla

1 Jos vakuuden vapauttamiseksi tarvittavien todisteiden esittämiselle ei ole asetettu määräaikaa, määräaika on:

a) 12 kuukautta ensisijaisen vaatimuksen tai ensisijaisten vaatimusten noudattamiselle asetetusta määräajasta

tai

b) jos tällaista määräaikaa ei ole asetettu, 12 kuukautta siitä päivästä, jona ensisijainen vaatimus tai ensisijaiset vaatimukset on noudatettu.

2 Edellä 1 kohdassa säädetty määräaika ei voi olla enemmän kuin kolme vuotta siitä, kun vakuus on liitetty tiettyyn velvoitteeseen, lukuun ottamatta ylivoimasta estettä.

VI OSASTO

Yleisiä säännöksiä

29 artikla

Jos toimivaltaisen viranomaisen tietoon tulee seikkoja, jotka aiheuttavat vakuuden siirtymisen kokonaan tai osittain, sen on viipymättä vaadittava asianosaiselta siirtyneen määrän maksamista enintään 30 päivän kuluessa vaatimuksen esittämispäivästä.

Jos maksua ei ole suoritettu määrätyssä määräajassa, toimivaltainen viranomainen

a) perii viipymättä ja lopullisesti 8 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetun vakuuden;

b) vaatii viipymättä, että 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu takaaja suorittaa maksun 30 päivän kuluessa vaatimuksen esittämispäivästä;

c) toteuttaa viipymättä tarvittavat toimenpiteet, jotta

i) 8 artiklan 2 kohdan a, c, d ja e alakohdassa tarkoitetut vakuudet muunnetaan sen käytettävissä olevaksi käteiseksi;

ii) pankkitalletukset ovat sen käytettävissä.

Toimivaltainen viranomainen voi välittömästi ja lopullisesti periä 8 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetun vakuuden kysymättä sitä etukäteen asianosaiselta.

30 artikla

Komissio voi asetuksen N:o 136/66/ETY 38 artiklassa ja muiden yhteisestä markkinajärjestelystä annettujen asetusten vastaavissa artikloissa säädettyä menettelyä noudattaen myöntää poikkeuksia edellä oleviin säännöksiin.

VII OSASTO

Tiedonannot

31 artikla

1 Jäsenvaltioiden on annettava komissiolle tiedoksi viimeistään 31 päivänä heinäkuuta edellisen vuoden osalta siirtyneiden vakuuksien kokonaismäärä ja kokonaissumma, riippumatta 29 artiklassa tarkoitetun menettelyn vaiheesta ja eriteltävä ne, jotka osoitetaan jäsenvaltioille ja ne, jotka osoitetaan komissiolle.

2 Edellä 1 kohdassa tarkoitetut tiedot on toimitettava kunkin yhteisön säännöksen, jossa säädetään vakuudesta, osalta.

3 Enintään 1 000 ecun suuruisia vakuuksia koskevia tietoja ei toimiteta.

4 Tiedoista on käytävä ilmi summat, jotka asianosainen on maksanut suoraan sekä summat, jotka on saatu kun vakuus on muutettu rahaksi.

5 Komissio toimittaa jäsenvaltioille koosteen tämän artiklan mukaisesti säädetyistä tiedoista.

32 artikla

1 Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle takaajaksi hyväksytyt laitokset sekä hyväksymiseen liittyvät edellytykset. Hyväksyttyjä laitoksia ja hyväksymiseen liittyviä edellytyksiä koskevat muutokset on myös ilmoitettava. Komissio puolestaan ilmoittaa tästä muille jäsenvaltioille.

2 Jäsenvaltioiden, joiden toimivaltainen viranomainen soveltaa 8 artiklan 2 kohdan säännöksiä, on ilmoitettava komissiolle ne vakuusmuodot, jotka ne ovat hyväksyneet mainittujen säännösten nojalla sekä hyväksymiseen liittyvät edellytykset.

33 artikla

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä maaliskuuta 1986.

Sitä sovelletaan tästä päivästä annettuihin vakuuksiin sekä kokonaisvaltaisiin vakuuksiin, jotka annetaan tästä päivästä yhden tai useamman erityisen velvoitteen noudattamisen varmistamiseksi.

Asianosaisen pyynnöstä sitä sovelletaan ennen tätä päivää annettuihin vakuuksiin, joita ei ole vielä vapautettu eikä siirretty.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 22 päivänä heinäkuuta 1985.

Komission puolesta

Frans ANDRIESSEN

Varapuheenjohtaja